

1

Deze keer weet ik het zeker. Het is een besef dat mijn keel dichtknijpt, dat mijn hart doet omdraaien van angst. Deze keer ben ik te laat.

Deze keer is het te warm. Deze keer is het te fel en er is te veel rook.

De alarminstallatie staat te loeien, het is niet de waarschuwendende pieptoon maar het doordringende je-bent-stapelgek-als-je-nu-niet-zorgt-dat-je-weg-bent-gegil. Ik weet niet hoe lang ze al klinkt, maar het is nu toch te laat. De verzengende hitte heeft mijn slaapkamer in een oven veranderd. De smerige zwarte rook verschroeit mijn neusharen en vervuult mijn longen. De oranje vlammen lekken langs het plafond, ze dansen om mijn bed heen, bijna ritmisch, een pesterig staccato, knallend en knetterend, alsof het geen vuur maar een leger van samenwerkende vlammen is. Dat willen ze me flakkerend en sputterend duidelijk maken, terwijl ze langzaam dichterbij komen. *Deze keer is het te laat, Emmy...*

Het raam. Ik heb nog een kans door mijn bed af te springen en het raam links van me te bereiken, het enige stukje van de slaapkamer dat nog toegankelijk is. De vijand omsingelt me en daagt me uit: *toe maar, Emmy. Ren naar het raam, Emmy...*

Dit is mijn laatste kans, en ik weet het, maar ik wil er niet

over nadenken, over wat er gebeurt als het mislukt – dat ik me zal moeten voorbereiden op de pijn. De helse, verschrikkelijke pijnen zullen een paar minuten duren, maar dan zal de hitte mijn zenuwtoppen verschroeien en voel ik niets meer. Of, nog beter, ik zal buiten westen raken vanwege de koolmonoxide.

Het is nu of nooit. Ik mag geen tijd verliezen.

De vlammen hebben mijn flanellen dekbed bereikt als mijn voeten de vloer raken en ik in een-twee-drie-vier stappen bij het raam ben. Er klinkt een meisjesachtig, paniekerig gilletje uit mijn keel; het doet me denken aan de tijd waarin ik met mijn vader krijgertje speelde in de achtertuin en hij op me afkwam. Ik zet me schrap en spring tegen het raam, een raam met stevig veiligheidsglas. Over het geloei van het brandalarm klinkt een afschuwelijk gebrul, een gulzig gegrom terwijl ik tegen het raam bots en achterover in de felle hitte val. Blijf ademhalen, Emmy, zeg ik tegen mezelf. Zuig de giftige dampen in, laat de vlammen je niet pakken, blijf ademhalen!

Adem. Lucht.

‘Shit,’ roep ik uit in de donkere, vuurvrije kamer. Het zweet prikt in mijn ogen, ik veeg ze droog met mijn t-shirt. Het is beter om stil te blijven liggen; ik wacht tot mijn hartslag is gedaald en mijn ademhaling regelmatig is geworden.

Ik werp een blik op de wekkerradio, de vierkante rode cijfers vertellen me dat het halfdrie is.

Dromen zijn verraderlijk. Je denkt dat je iets hebt bereikt, je hebt er onophoudelijk aan gewerkt en je houdt je voor dat het beter gaat, je dwingt het af en je feliciteert jezelf want het gaat beter. En dan sluit je ’s nachts je ogen, je zinkt weg in een schimmenrijk en opeens voel je dat er iemand op je schouder tikt en zegt: *zal ik je wat vertellen? Het gaat helemaal niet beter!*

Ik zucht diep en strek mijn arm uit naar het bedlampje.

Als ik het aanknip verschijnen er overal branden. Het is mijn tweede behang geworden, de verschillende foto's en politie-rapporten waarmee de slaapkamermuur is bedekt. Branden met dodelijke slachtoffers in steden door heel de Verenigde Staten: Hawthorne, Florida. Skokie, Illinois. Cedar Rapids, Iowa. Plano, Texas. Piedmont, Californië.

En Peoria, Arizona, natuurlijk.

Alles bij elkaar drieënvijftig branden.

Ik beweeg me langs de muur en werp een korte blik op elke brand. Dan ga ik achter mijn computer zitten om mijn e-mails te openen.

Er zijn drieënvijftig branden bekend. Het zijn er ongetwijfeld meer.

Deze kerel valt niet tegen te houden.

Ik ben hier voor de Dick. Dat is niet wat ik zeg, maar zo bedoel ik het wel.

‘Emmy Dockery, ik kom voor meneer Dickinson.’

De vrouw die in de receptie van Dickinsons kantoor achter het wigvormige bureau zetelt heb ik hier nog niet eerder gezien. Op haar naambordje staat LYDIA, en ze ziet er ook uit als een Lydia: kort bruin haar, een bril met een zwart hoornen montuur en een tuttige zijden blouse. Waarschijnlijk schrijft ze in haar vrije tijd sonnetten. En waarschijnlijk heeft ze drie katten en houdt ze van Indiaas eten, al noemt zij het liever de Indiase keuken.

Ik zou niet zo kattig moeten doen, maar het irriteert me dat er een nieuw iemand is, dat er iets veranderd is sinds ik weg ben, dat ik me een vreemde voel in het kantoor waar ik bijna negen jaar trouw heb gewerkt.

‘Hebt u een afspraak met de directeur, mevrouw... Dockery?’

Ze kijkt me aan met een zelfvoldane grijns. Ze weet dat ik geen afspraak heb. Dat weet ze omdat de lobby heeft gebeld of ik geautoriseerd was om het gebouw te betreden. Ze wil me er alleen maar op wijzen dat me een gunst is verleend.

‘De directeur?’ zeg ik met gespeelde verbazing. ‘U bedoelt

de uitvoerend adjunct-directeur van de Criminal, Cyber, Response en Services Branch?’

Oké, ik kan een trut zijn. Maar zij was begonnen.

Ik blijf rustig wachten, want ik had hier niet gestaan als de Dick niet had aangegeven dat hij me wilde ontvangen.

Hij laat me wachten, wat helemaal zijn stijl is, maar twintig minuten later bevind ik me in het kantoor van de Dick. Een eikenhouten lambrisering met protserige foto’s, diploma’s en ander egostrelend materiaal aan de muur. Hoewel het volkomen uit de lucht is gegrepen, heeft de Dick een tamelijk hoge dunk van zichzelf.

Julius Dickinson gebaart me te gaan zitten. Hij is als altijd zongebruind, gladgekamd, een paar kilo te zwaar en getooid met een mierzoete glimlach. ‘Emmy,’ zegt hij met een stem waar het valse medelijden vanaf druipt, iets wat echter niet uit zijn heldere blik valt af te lezen. Hij probeert me nu al op de kast te krijgen.

‘Je hebt mijn e-mails niet beantwoord,’ zeg ik terwijl ik ga zitten.

‘Dat klopt,’ zegt hij. Hij onderneemt geen enkele poging om me hier een verklaring voor te geven. Dat hoeft hij ook niet. Hij is de baas. Ik ben slechts een werknemer. Nou, zelfs dat ben ik niet eens op het moment; ik ben een werknemer op onbetaald verlof, wier carrière aan een zijden draadje hangt, wier carrière vernietigd kan worden door de man die tegenover mij zit.

‘Heb je ze tenminste gelezen?’ vraag ik.

Dickinson haalt uit zijn bureau een zijden doekje tevoorschijn waarmee hij zijn brillenglazen begint te poetsen. ‘Ik heb genoeg gelezen om te weten dat je het over een serie branden hebt,’ zegt hij. ‘Branden die volgens jou het werk zijn van een

crimineel genie dat ervoor heeft gezorgd dat het lijkt alsof ze niet aan elkaar gerelateerd zijn.’

Daar komt het op neer, ja.

‘Wat ik wél in zijn geheel heb gelezen,’ vervolgt hij op zure toon, ‘is een recent artikel in *Peoria Times*, de lokale krant van een stadje in Arizona.’ Hij houdt een geprinte versie van het artikel omhoog en begint er uit voor te lezen. “Acht maanden nadat haar zuster om het leven kwam bij een brand geeft Emmy Dockery haar kruistocht niet op om het Peoria Police Department ervan te overtuigen dat de dood van Marta Dockery geen ongeluk was, maar moord.” O, en dan dit: “Dokter Martin Lazzerby, een lijkschouwer van Maricopa County Medical Examiner’s benadrukt dat alle forensische bewijzen tot de conclusie leiden dat de vrouw in een huisbrand om het leven is gekomen.” En dit is mijn favoriet, een citaat van de lokale politiechef: “Ze werkt bij de FBI,” las hij voor. “Als ze er zo zeker van is dat het hier om moord gaat, waarom laat ze het dan niet door haar eigen bureau onderzoeken?”

Ik geef geen antwoord. Het was een flutartikel; ze kozen de kant van de politie en lieten me niets vertellen over de bewijzen die ik heb gevonden.

‘Het geeft me wel te denken, Emmy.’ Hij vouwt zijn handen in elkaar en lijkt na te denken, alsof hij een kind de les gaat lezen. ‘Ben je al in therapie, Emmy? Je hebt dringend hulp nodig. We hebben je hier graag terug, natuurlijk, maar eerst willen we dat er vooruitgang in je behandeling is.’

Terwijl hij dit zegt kan hij nauwelijks een glimlach onderdrukken. Want dit verhaal begon ermee dat hij vanwege mijn ‘onbehoorlijke gedrag’ om de disciplinaire maatregelen heeft gevraagd die tot mijn schorsing hebben geleid. Pardon, in het juridische kantoorjargon noemt men dit ‘op onbetaald ver-

lof. Ik heb zeven weken voordat ik weer aan het werk mag, en dan nog is het voor een proeftijd van zestig dagen. Het is dat er recentelijk een sterfgeval in mijn familie viel te betreuren, anders hadden ze me waarschijnlijk ontslagen.

Hij kent de echte reden waarom ik op non-actief ben gezet. Die kennen we allebei. Dus hij zit me hier te tergen. Ik moet niet toehappen, want dat is waar hij op uit is. Hij hoopt dat ik door het lint ga, zodat hij zijn superieuren kan vertellen dat ik nog niet in staat ben om terug te keren op het werk.

‘Er loopt iemand rond die overal in het land mensen vermoordt,’ zeg ik. ‘En daar zou jij bezig mee moeten zijn, of ik nu in therapie ben of niet.’

Zijn ogen knijpen zich samen tot spleetjes. Hij hoeft hier niet op in te gaan; ik ben degene die iets van hem wil. Hij zit er koppig met opeengeklemd lippen bij, zo wil hij me martelen.

‘Richt jij je nu maar op je genezing, Emmy. Laat de wetshandhaving maar aan ons over.’

Hij blijft mijn naam herhalen. Ik had liever gehad dat hij me uitschold en op me spuugde. En dat weet hij. Dit is de passief-agressieve versie van *waterboarding*. Ik wist niet zeker of hij me wel zo onaangekondigd zou willen ontvangen. Maar nu besef ik dat hij er niet op kon wachten om me te vernederen en me in mijn gezicht uit te lachen.

Want, zoals ik al zei, dit verhaal is eerder begonnen. De korte versie: hij is een zwijn.

‘Het gaat niet om mij,’ houd ik vol. ‘Het gaat over een man die...’

‘Ben je nu boos, Emmy? Heb je het gevoel dat je je emoties onder controle hebt?’ zegt hij met gespeelde bezorgdheid. ‘Je gezicht is rood geworden. Je handen zijn tot vuisten gebald. Ik ben bang dat je je emoties nog steeds niet onder controle hebt.’

Als je soms met iemand wilt praten, Emmy, we hebben hier therapeuten aan boord.’

Hij klinkt als een ideële tv-reclame voor hulp bij verslaving. *Er staat een team van hulpverleners voor u klaar. Bel nu!*

Ik realiseer me dat het geen zin heeft om door te gaan. Het was een vergissing om hierheen te komen. Het was stom van me om een persoonlijk onderhoud met hem te willen hebben. Maar voordat ik hierheen ging was ik er niet best aan toe. Ik sta op en loop naar de deur.

‘Veel succes met je therapie,’ roept hij me na. ‘Je hebt al onze steun.’

Ik stop bij de deur en kijk over mijn schouder.

‘Deze man maakt overal in het land slachtoffers,’ zeg ik met een hand op de deurklink. ‘Het is niet zo dat we naar hem op jacht zijn en hem niet kunnen pakken. Nee, we weten niet eens dat er iemand is die we kunnen pakken. Het is alsof hij voor ons niet bestaat.’

De Dick zegt niets en wuift me met een slap handje minzaam gedag. Ik trek de deur met een klap achter me dicht.

3

Ik houd me in tot ik het gebouw heb verlaten. Ik gun Dickinson het plezier niet me kwaad te zien, en ik wil hem niets aanreiken wat hij over zeven weken – als ik hopelijk weer op het werk verschijnt – tegen me kan gebruiken. (De waarheid is dat ik dat waarschijnlijk al heb gedaan; hij kan mijn e-mails voorleggen, en zijn gekleurde versie van ons gesprek geven om aan te tonen dat ik ‘obsessief’ ben. Daarbij heb ik als researchanalist de grootste denkbare zonde begaan door me als een agent te gedragen, ik heb de hiërarchie aan mijn laars gelapt.)

Terwijl ik op de 1-95 naar huis rijd, sla ik een paar keer hard op mijn stuur. Ik voel me er niet beter door, en ik moet oppassen dat het me geen gebroken vinger oplevert. ‘Klootzak!’ schreeuw ik. Dat voelt beter; het enige wat ik zou kunnen beschadigen zijn mijn stembanden. ‘Klootzak! Klootzak!’

Dickinson heeft me in zijn macht. Na het herintredingsgesprek zal ik op proeftijd zijn en als ik een misstap bega – of als de Dick zelfs maar beweert dat ik een misstap heb begaan – dan is het afgelopen. O, hoe hij daar zat te grijnzen, en me op het hart drukte dat ik in therapie moest. We weten allebei dat het enige ‘disciplinaire probleem’ eruit bestond dat ik zijn hand van mijn knie moest duwen, elke keer opnieuw. En dat ik nee zei tegen een intiem etentje, en dat ik hartelijk moest

lachen toen hij voorstelde om er samen een weekend tussenuit te gaan. Het was die lach, denk ik, die me uiteindelijk de das heeft omgedaan. De volgende ochtend had hij zijn superieuren op de mouw gespeld dat ik hém had lastiggevallen, en dat ik steeds opdringeriger werd. Voeg er woorden als ‘labiel’ en ‘onberekenbaar’ bij – woorden die je te pas en te onpas kunt gebruiken, en die moeilijk te weerleggen zijn – en voilà, daar is je disciplinaire probleem.

Klootzak.

Maar kom op, Emmy, nu niet opgeven. Los het probleem op. Ik moet iets doen, ik kan het hier niet bij laten. Ik weet dat er een verband is tussen de zaken. Maar ik zit vast. Ik kan me niet aan de hiërarchie onttrekken en de Dick heeft me buitenspel gezet, niet omdat er aanleiding toe was maar puur uit wrok. Ik zit muurvast. Wat kan ik doen? Wat zou ik in godsnaam kunnen...

Wacht.

Terwijl ik erover nadenk laat ik het gas los. Niet omdat er reden toe is, maar omdat ik de bestuurder van de SUV achter me wil dwarszitten – het is een bumperklever. Nee. Nee. Dat is het laatste wat ik zou moeten doen.

Maar, ja, het is de enige manier om verder te komen. Dus moet ik het proberen.

Want als ik gelijk heb, dan wordt deze kerel steeds beter in het moorden. En niemand die zelfs maar weet dat hij bestaat.

'Graham Sessie'
Opname #1
21 augustus 2012

Welkom in mijn wereld. Je kunt me Graham noemen, ik zal je gids zijn.

Je kent me niet. Mijn anonimiteit waarborgt mijn succes. Ik ben een onbekende terwijl ik hier met je aan het praten ben. Maar dat zal ik niet meer zijn als deze opnames naar buiten komen, al weet ik nog niet wanneer ik besluit dat te doen. Dan zal ik wereldwijd op de voorpagina van elke krant en elk tijdschrift staan. Er zullen boeken over me geschreven worden. Ze zullen me analyseren op Quantico. Er zullen websites aan mij worden gewijd. Er zullen films worden gemaakt.

Je zult nooit achter mijn ware identiteit komen – of 'Graham' nu mijn werkelijke naam is of niet – dus alles wat je over me te weten zult komen is afkomstig van deze geluidsopnames, mijn audiodagboek. Je zult alleen maar horen wat ik je wil laten weten. Ik zou je alles kunnen vertellen, maar ik zou ook dingen kunnen achterhouden. Het kan zijn dat ik je de waarheid vertel, maar ik zou ook kunnen liegen.

Eerst iets over mezelf: ik was atletisch genoeg om in schoolteams te spelen, maar niet goed genoeg om ermee door te gaan. Ik haalde redelijk goede cijfers, maar niet voldoende voor de Ivy League; het werd dus een gewone, openbare universiteit. Ik heb een enorme hekel aan welke soort uien dan ook, gebakken of rauw, het is een smerig gewas, hoe je het ook wendt of keert. Ik spreek drie talen, hoewel mijn Frans enigszins belabberd is. Maar ik kan 'geen uien alstublieft', of een functioneel equivalent van deze zin, in niet minder dan elf talen zeggen. Onlangs heb ik nog Grieks en Albanees aan mijn lijst toegevoegd. Ik geef de voorkeur aan gewone popmuziek boven klassiek, alternatief of heavy metal, maar dat houd ik geheim voor mijn vrienden. Ik heb een halve marathon gelopen, en deed daar een uur en zevenendertig minuten over. Tegenwoordig train ik niet zo vaak meer. En ik drink nooit, maar dan ook nooit light-bier.

Twee dingen die ik je zojuist heb verteld zijn niet waar.

Dit echter wel: ik heb veel mensen vermoord. Meer dan je je kunt voorstellen.

En jij? Ik weet niet eens wie je bent, de persoon tot wie ik dit verhaal richt: een weldenkend persoon, of misschien de geest van een van mijn slachtoffers? Een kleine demon die op mijn schouder zit en duistere gedachten in mijn oor fluistert? Een profielanalist van de FBI. Een onderzoeksjournalist. Of een gewone burger die op een dag via internet naar deze geluidsopnames luistert, die wellustig over zijn laptop gebogen zit, hongerend naar elk kruimeltje informatie, elk inzicht – of wat dan ook – in het brein van een krankzinnige!

Want dat is natuurlijk wat je zult doen. Je zult proberen me te begrijpen, me te diagnosticeren. Je voelt je beter en veiliger als ik in een keurige categorie ben onderverdeeld. Je

schrijft mijn gedrag toe aan een moeder die me geen liefde gaf, een traumatische gebeurtenis die me heeft veranderd, een psychische stoornis uit de DSM-IV.

Maar ik denk dat het anders zal gaan: ik zou een praatje met je kunnen maken aan de bar van het buurtcafé, ik zou de heg van de burens kunnen knippen, ik zou naast je kunnen zitten op een vlucht van New York naar Los Angeles, en je zou me niet opmerken. O, achteraf gezien wel natuurlijk, dan zul je wel iets vreemds aan me hebben opgemerkt. Maar op het moment zelf, als ik voor je sta of een armleuning met je deel, zal ik geen enkele indruk op je maken. Ik zal een verzameling data zijn die meteen weer ontbonden wordt. Kortom, ik zal doodnormaal overkomen. En weet je waarom?

Nee, dat weet je niet. Maar ik wel. En daarom ben ik zo goed in wat ik doe. Daarom zal niemand me ooit pakken.

[einde]